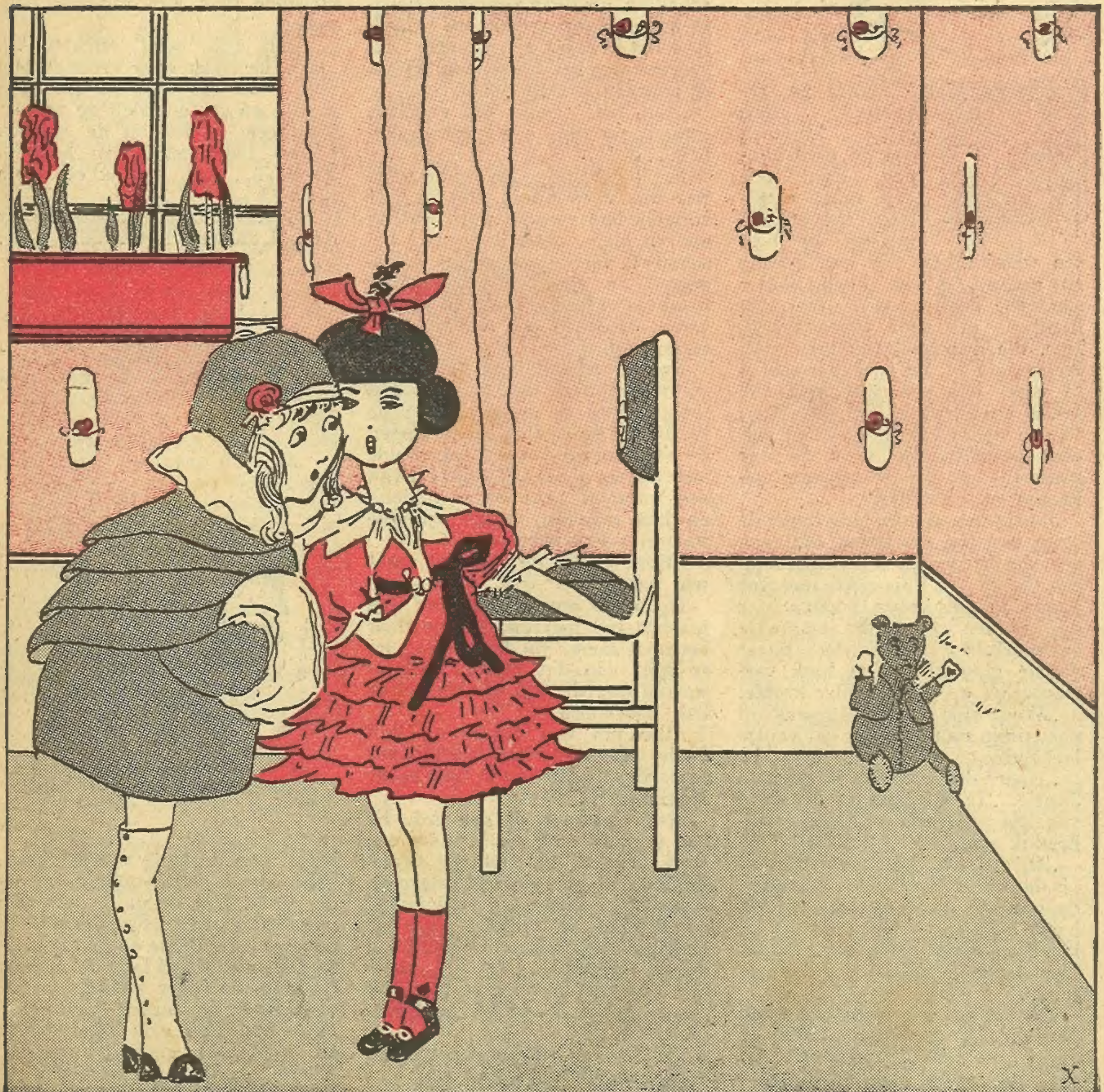
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 5 OCTOBER 1939

BRUINTJE HEEFT HUISARREST

STOEIEND en ravottend, zoals echte kinderen dat zo goed kunnen, deed een hele groep uitgelaten jongens en meisjes de bossen weerklinken van hun geroep en gezang. Alleen klein Jantje slenterde doelloos rond, met zijn handjes in zijn broekzakken. Nee, die drukte beviel hem niet. Helemaal niet. En omdat er zelden of nooit iets was wat hem wél beviel en hij altijd een lipje trok van je welste als de kinderen met een speelplannetje voor de dag kwamen, had hij de bijnaam gekregen van: Pruillipje.

Jantje was moe en ging tegen de stam van een eik zitten. Hij zag een vogeltje op en neer wippen op een tak en zijn lipje zakte nog wat dieper. Opeens kwam er van achter die eik een zonderling mannetje te voorschijn dat pardoes naast Jantje ging zitten en hem vertrouwelijk op de schouder klopte.

„Waar kijk jij zo belangstellend naar, mijn zoon?" vroeg het ventje lachend.

„Naar dat vogeltje," zuchtte Jantje. „Ik wou dat ik ook zo'n vogeltje was en kon vliegen waarheen ik wou."

„O," lachte het mannetje — „is dat alles? Ik ben Karbonkeltje, de grootste tovenaar, die ér ooit heeft bestaan. Wacht eens even, kereltje, wacht eens. Kijk, ik tik even tegen je bolletje en daar ga je...."

En waarachtig. Nauwelijks had Karbonkeltje hem aangeraakt of Jantje was geen Jantje meer, maar een flink roodgebekt vogeltje dat lustig van de ene boom naar de andere vloog. Dat was nu eerst eens recht leven en genieten. Hup, die hoge kruin op en nu op de top van die machtige den. Sjonge, wat was de wereld groot en daar boven die heerlijk blauwe lucht.... Het vogeltje repte zijn vleugels en schoot naar boven.

Maar wat was dat voor een schaduw, die daar vanuit de hoogte kwam aangedreven, zo geluidloos, dat je haast niets hoorde? De sperwer zag het vogeltje en kwam er met een vaartje op af.

„Oei, oei," dacht het vogeltje, „was ik nu maar een sperwer, dan liet.... "

En 't gebeurde. De eerste sperwer was verwonderd, dat hij zich zo lelijk had vergist, want wat hij als een klein, nietig hapje had beschouwd, bleek een sterke soortgenoot te zijn, en het roofdier maakte dat hij gauw uit de voeten kwam en zocht een ander jachtterrein op.

Breed wiekend hing de tweede sperwer nu in de blauwe lucht. Hij schoot over de bomen, joeg de bosduiven en andere kleine dieren de stuipen op het lijf en voelde zich als een koning. Totdat hij van een rotspunt naar beneden dook en iets rakelings langs zijn ene vleugel voelde scheren.

„Hei," dacht de sperwer, „wat was dat?"

Hij keek om en zag hoe een scherpe pijl met een boogje naar beneden dook. En toen kreeg hij er spijt van dat hij een sperwer was en niet die pijl, die hem bijna had doorboord.

„Die pijl kan meer dan ik," dacht hij. „Was Karbonkel maar in de buurt, dan zou ik hem zeker vragen of...."

Maar het was al gebeurd. Er was geen sperwer meer, maar een sterke rechte pijl met een benen punt, die door 'n stoeren jongen op de pees van zijn boog werd gelegd en suizend en trillend door de lucht schoot in de richting van een zware boomkruin. De pijl miste zijn doel en brommend bleef hij steken, heel in de spits, in het harde groene hout.

„Ai," zei de pijl, „wat heb ik nu daaraan? Niemand kan mij hier komen halen. Die boom heeft het honderd keer beter dan ik. Hij heeft bloemen, vruchten en blaren. Ik wou...."

En zo was het. Daar stond een prachtige wuivende kastanjeboom, zwaar beladen met takken, die plooiden onder de vruchten. En de boom genoot van de zomer en het heerlijke weer. En toen kwamen de herfst en de winter. De vruchten waren al lang verdwenen en de blaren dwarrelden onophoudelijk naar beneden. Naakt en kaal stond de boom daar, zielig zijn klamme armen uitstekend naar alle windstreken. En toen de sneeuw kwam en het begon te vriezen, stond de boom te bibberen van ellende en kou. Grote ijskegels drupten van zijn log lichaam en de kille noordenwind striemde hem met bijtende aanvallen.

„Och, och, och," zuchtte hij, „kijk die rivier daar beneden aan mijn voet, wat heeft die het zalig. Rustig en statig vloeit ze verder, waarheen ze wil en de mensen komen haar gezelschap houden. En ik.... ach, was ik ook zo'n rivier!"

En Karbonkeltje zorgde er voor dat ook die wens in vervulling ging.

„Ik ben Karbonkeltje, de grootste tovenaar, die er ooit heeft bestaan."

Maar toen de lente was gekomen, gebeurde er iets wonderlijks met de rivier. Het begon te wemelen van mensen op de oevers. Machines doken op en dikke houten balken, en het duurde niet lang of de grote bocht in de rivier was afgesneden en de rivier liep nu regelrecht door. De afgesneden arm bleef liggen en kreeg geen vers water meer en allerlei planten en ongedierte en vuil begonnen de oude verlaten bedding te vullen.

Nee, dat was toch ook weer niets. Waarom konden de mensen de dingen niet laten zoals ze waren? Waarom moesten ze altijd iets nieuws verzinnen? Pruillipje, die nu in een stilstaand water was veranderd, keek verdrietig op en zag hoog in de lucht een vliegmachine zweven. Het metaal van de romp flikkerde in de zon als een ster en Pruillipje schreide van verlangen.

Maar geen nood. Karbonkeltje liet hem heus niet in de steek en nog voordat er iets was gezegd, was Pruillipje al in een mooie vliegmachine veranderd die zoemend en denderend door het luchtruim kliefde. Maar opeens, wat was dat? Wat klopte en hamerde daar?

Het leek wel of de machine de hik had. En ze deed zo raar! Zoem.... wat een duik naar beneden. Kijk, nog een.

De mensen, die het gevaarte zagen aankomen, vluchtten naar alle kanten uiteen en zelfs de dieren, die in de weiden liepen te grazen, staken hun staart hoog in de lucht en vlogen stampend over het grasland. De machine kwam met een schok, die haar ondersteboven wierp, in een sloot terecht. Het kraakte en knarste en toen werd het stil, heel stil.

Maar toen Pruillipje naar boven keek, naar de wolken, zag hij daar een eigenaardig iets zweven. Net een paraplu. En onderaan hing een mens te bengelen en het hele ding kwam zachtjes naar beneden.

Dat is nu eens iets fijns, dacht Pruillipje. Iets veel beters dan zo'n domme machine, die zich laat vallen en in een sloot terecht komt, waar ze niet eens meer uitkan.

Dat ding daar zweeft en vliegt en maakt toch geen geluid. Het geniet heerlijk stil van het zonnige weer en het is meester over den mens zelf. Het pakt hem op in de lucht en zet hem ergens zachtjes neer. De mensen moeten daar wel vreselijk tegen opzien, zou ik zeggen. Als ik dat had geweten, zou ik zeker gewenst hebben....

Het leek wel of Karbonkeltje alwetend en alziend was, want Pruillipje was nog bezig met denken, toen hij al veranderd was in een parachute en de heerlijke wind voelde spelen in de bolle plooien en tussen de strakke sterke touwen. Zachtjes kwam hij neer op het gras en bleef er liggen. Maar niet lang. Vaardige, snelle handen hadden hem gauw te pakken en heel zorgvuldig werd hij opgepakt en weggeborgen.

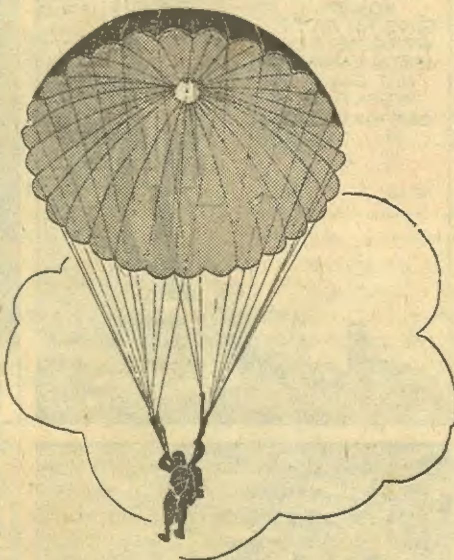
Wat springen ze zacht met me om, dacht Pruillipje tevreden. Als dat zo voortgaat, ben ik best in mijn schik.

Hij werd nog veel zorgvuldiger behandeld dan hij verwachtte. Plooitje voor plooitje werd gladgestreken. Touwtje na touwtje werd aandachtig bekeken en ten slotte was hij alleen nog maar een heel klein bundeltje, dat spoedig verdween in een eigenaardig zakje.

Brr.... wat was het daar donker in. En om te stikken. Zo benauwd kreeg je 't! De parachute hoopte dat hij gauw genoeg weer eens door het luchtruim zou zweven en hij luisterde verlangend naar alle mogelijke geluidjes. Hij hoorde wel brommen en voelde wel beweging, maar, o wee, hij zag niets en hij bleef almaardoor in dat nare zakje zitten.

Om je dood te kniezen, dacht Pruillipje, als dat zo nog lang blijft duren.

Wat ben ik toch begonnen! Het lijkt wel of ik begraven ben en wie weet wanneer ik weer te voorschijn kom.

En onderaan hing een mens te bengelen en het hele ding kwam zachtjes naar beneden.

Dat was ook moeilijk te zeggen. Totdat op een morgen vrolijk gestoei en gestommel weerklonk en juichende kinderstemmen de stilte stoorden. Pruillipje schrok. Hij herkende die stemmetjes. Ja, waarachtig, dat waren Piet en Henk en Liesje en Toos. En de dikke Klaas, die hem altijd voor de gek hield, was er ook bij. Die stoeiende, lachende bende, die altijd door de bossen trok. En hij, Pruillipje, hij zat hier maar opgevouwen in dat zakje, waarin hij haast stikte van benauwdheid.

„Helaas," zuchtte Pruillipje. „Er zal wel nooit meer een eind aankomen. Ik ben dom geweest. Want ik had het toch goed. Ik kon stoeien en ravotten met mijn makkertjes en de natuur was zo mooi. Ik ben heel dom geweest, omdat ik niet inzag hoe goed ik het had en het steeds maar beter wou hebben, omdat ik niet kon beseffen en dat het goed was zoals het was. Och, kon ik het maar weer overdoen, wat zou ik spelen en stoeien en mijn best doen om te zijn zoals alle andere kinderen en te maken dat ze allemaal van mij gingen houden, enne...."

„Nou, nou, nou," lachte een stemmetje in Pruillipje's nabijheid, „dat zijn heel wat goede voornemens, kereltje. En je boft, hoor. Want ik heb je in veel dingen je zin gegeven, omdat je anders toch nooit zou hebben willen inzien hoe dom of je was. Mijn macht was zo goed als uitgeput en ik kan je maar een keer je zin meer geven en dan is het uit. Dan blijf je onherroepelijk wat je bent. Bedenk je ditmaal dus extra-goed voordat het te laat is...."

„Alsjeblieft, Karbonkeltje," zuchtte Pruillipje, die het doodsbenauwd had. „Ik wil weer stoeien en spelen met mijn makkertjes en ik beloof je...."

„Goed, goed," lachte Karbonkeltje, „ik hoor wel dat het gemeend is. Nou dan...."

* * *

En daar zat Pruillipje weer in het bos tegen zijn eikestam. En Pruillipje sprong recht en liep op een drafje achter de andere kinderen aan en ze begrepen geen van allemaal wat er eigenlijk met Pruillipje was gebeurd, zo was hij plotseling veranderd in zijn voordeel. Ze begonnen hoe langer hoe meer van hem te houden en, eerlijk is eerlijk, Pruillipje verdiende het ten volle. En omdat hij zo vlug werd als een eekhoorntje en soms zo grappig kon doen, raakte zijn bijnaam vergeten en kreeg hij weldra een nieuwe en die heette: Kwikstaartje.

Kwikstaartje heeft Karbonkeltje nooit meer teruggezien, maar vergeten heeft hij hem niet. Nog lange niet. Als hij het moeilijk heeft, denkt hij aan dat mannetje en dan is het net of hij hoort fluisteren: pas op, denk aan de tijd dat je nog Pruillipje was....!

En dat is dan telkens afdoende.

V. LATTE

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

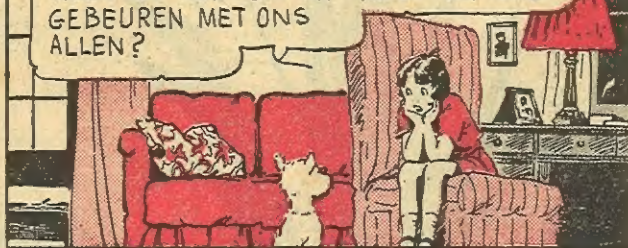
DOOR BRANDON WALSH

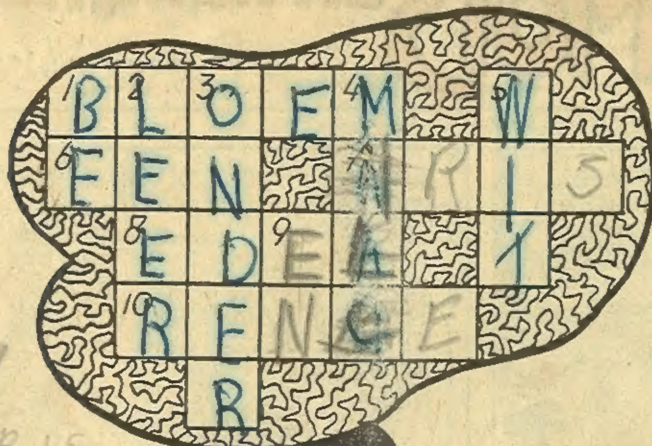

BONT ALLERLEI

BLOEMPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Stelt de tekening voor.
6. Lidwoord.
7. Een mooie bloem.
8. Een ander woord voor: nobel.
10. De opbrengst van een kapitaal (de bank geeft .....).

Van boven naar beneden:

1. Geluid dat een bok maakt.
2. Wordt je schooltas van gemaakt.
3. Tegengestelde van: boven.
4. Orgaan in ons lichaam.
5. Ander woord voor: bleek.
9. Voegwoordje.

Oplossingen vorig nummer

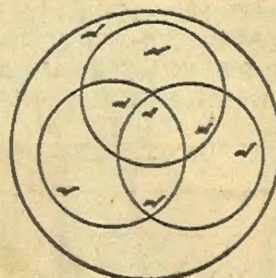
INVULPUZZLE

'N RARE SLEUTEL

Kast.

CIRKELPUZZLE

HOE DOE JE DAT?

```
N E G E N T I E N
E       E       E
G       G       G
E       E       E
N E G E N T I E N
T       T       T
I       I       I
E       E       E
N E G E N T I E N
```

RARA, WAT IS DAT?

1. Ik ben een lange, dunne vis; zet er een kleine vrucht a c h t e r, dan ben ik een sappige vrucht.
2. Ik ben een kleine knolvrucht; zet er een ander woord voor vader v o o r, dan ben ik een lusthof.
3. Ik ben iets lekkers; zet er een dier v o o r, dan ben ik een vogel die zijn eigen naam roept.
4. Ik ben in de gang en iedereen hoort mij, of hij mij gebruikt of niet; zet er een vrouwennaam v o o r, dan ben ik een dik touw.
5. Ik ben een water in Noord-Holland: zet 'n woord er a c h t e r in de betekenis van „niet dichtbij" en ik word iets, dat vurig streven betekent.

ONS·KNUTSELCLUBJE·
WIG EN WAM HELPEN. JULLIE

VOOR DEZE LEUKE VOGEL HEB JE NODIG: EEN PAAR EIKELS, WAT KURK EEN STUKJE IJZERDRAAD — PAPIER EN WAT SPELDEN.

STEEK MET 'N SPELD EEN KLEIN EIKELTJE VAST OP 'N GROTER

TWEE POOTJES VAN IJZERDRAAD

PAPIER

KNIP EEN PAPIEREN BEK EN STEEK HEM IN HET BOVENSTE EIKELTJE
PRIK EEN PAAR PAPIEREN VLEUGELS VAST OP DE GROTERE EIKEL

MAAK ER EEN OOG OP. STEEK DE POOTJES IN EEN SCHIJFJE KURK EN DAAR STAAT ONZE

PAPEGAAI

J. G. COHEN

MET NAALD EN DRAAD

DIT HARTJE VOOR ONZE SCHOOLJURK

VEEL aardiger dan een zakje staat op een donkerblauwe schooljurk zo'n leuk Tyroler hartje, dat we heel gemakkelijk zelf kunnen maken.

We trekken de vorm van het hartje en de bloemetjes, die er op geborduurd moeten worden, eerst op doorzichtig papier over en leggen dit op een stukje rood vilt of rode wollen stof, die met carbonpapier is bedekt.

Dan worden het hartje en de bloemetjes nog eens overgetrokken, zodat zij ook op het vilt of de wollen stof komen te staan, waarna we eerst de randen met een festonneersteek (die precies op den knoopsgatensteek lijkt) gaan afwerken.

Voor dat festonneren nemen we een witte wollen draad, terwijl we er voor zorgen, dat de knoopjes naar de buitenkant komen te liggen, zodat we de stof later langs die knoopjes kunnen uitknippen.

Is dit werkje af, dan gaan we de bloemetjes borduren.

Daarvoor nemen we rode, gele en hard blauwe wol en geven ieder bloemetje een andere kleur. Ze worden allemaal met een spansteek opgevuld, waarvoor we telkens vanuit het midden naar de kant steken en wel zó, dat alle draadjes mooi gelijk naast elkaar komen te liggen. De steeltjes van de blaadjes borduren we daarna met donkergroene wol met een steelsteekje, terwijl we de blaadjes zelf met een lichtere kleur groene wol met een platsteekje helemaal opvullen. De kleine blaadjes, die hier en daar tussen de bloemetjes staan, moeten echter niet opgevuld worden, maar met een picotsteek (dat is zo'n klein langwerpig lusje, dat bij de punt met een heel klein steekje wordt vastgezet) geborduurd worden. Nu is het borduurwerk af en gaan we het even aan de verkeerde kant strijken. Daarna knippen we de stof langs de festonneersteken voorzichtig uit met een scherp schaartje en naaien het hartje op onze jurk met zo onzichtbaar mogelijke zoomsteekjes.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

KOOPT EEN VIS!

80

